

KRÁLOVSTVÍ HRÍŠNÝCH

KERRI MANISCALCO

Kingdom of the Wicked
Copyright © 2020 by Kerri Maniscalco
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Valentová, 2022 Cover ©
Liam Donnelly, 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1948-8 (pdf)

KRÁLOVSTVÍ HRÍŠNÝCH

KERRI MANISCALCO

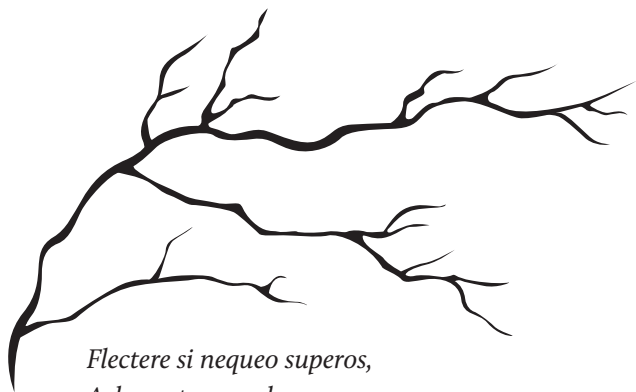

*Pro mou babičku Victorii Marii Nucci
a tetu Caroline Nucci.*

*A pro mé praprarodiče,
kteří imigrovali z města Sciacca
na Sicílii do Ameriky a jejichž
restaurace inspirovala tento příběh.*

*Je to sice fantasy, ale rodinná láska
ukrytá v jeho stránkách je skutečná.*

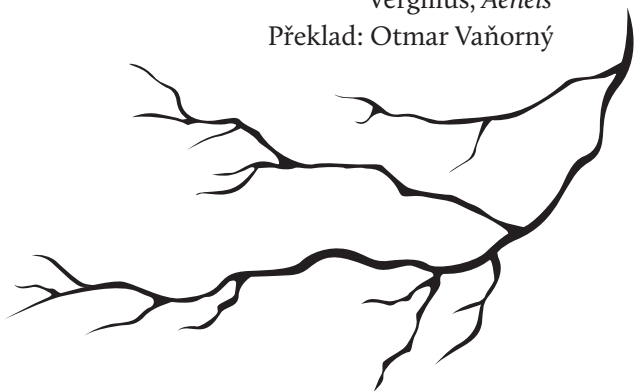

*Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebo.*

Nelze-li nebeskou moc již získat,
podsvětí vzbouřím.

Vergilius, *Aeneis*
Překlad: Otmar Vaňorný

PROLOG

Vítr venku rozezněl dřevěnou zvonkohru, jako by se nás snažil varovat. V dálce vlny narážely na pobřeží. Zuřivé šumění vody bylo stále hlasitější, jako by moře bylo mágem, který se snaží přivolat násilí. Dnešního dne – stejně jako po téměř celé uplynulé desetiletí – se bouře řídila stejným vzorem. Za chvíli se přizione hrom, rychleji než příliv, a oblohu začnou nemilosrdně bičovat blesky. Ďábel se dožadoval odplaty. Ukradli mu moc a toužil po krvi.

Nebylo to poprvé, co ho čarodějky proklely. A nebylo to ani naposled.

Nonna Maria seděla u krbu v houpacím křesle a sledovala dvojčata. Dívky opakovaly ochranná zaříkadla, která je babička naučila, a každá pevně svírala *cornicello*. Nonna Maria se přestala soustředit na kvílení větru a pozorně naslouchala slovům, jež Vittoria a Emilia se skloněnými hlavami šeptaly k amuletům ve tvaru rohů.

„Moci země, měsíce a kamenů, požehnej tomuto krbu a požehnej tomuto domu.“

Oběma bylo právě osm let a Nonna se pokusila zahnat obavy z toho, jak rychle rostou. Přitáhla si šál těsněji k tělu, ale stejně jí v kuchyňce pořád běhal mráz po zádech. Vůbec to nesouviselo s počasím. Ačkoliv se to snažila ignorovat, prasklinami se dovnitř plížil závan síry spolu s povědomou

vůní plumérie a pomerančů. Vstávaly jí z toho vlasy na krku hrůzou. Kdyby ještě žila její lidská babička, považovala by to za osudové znamení. Strávila by večer v katedrále, svírala v ruce růženec a vkleče se modlila ke všem svatým.

Đábel vyrazil na lov. Nebo jeden z jeho zlých bratrů.

Zlomek obav se zabodl do Mariina srdce, rychle a plynule jako jeden z jejích nožů. Malvagi už nikdo neviděl celou věčnost. Téměř nikdo už o Hříšných nemluvil, kromě vyprávění děsivých příběhů, které měly zahnat děti do postele.

Dospěli se těm starým povídačkám smáli a zapomněli na sedm princů, kteří vládli peklu. Nonna Maria na ně zapomenout nedokázala. Legendy se jí vypálily do mysli a děsily ji až do morku kostí. Píchlo ji mezi lopatkami, jako by z ní nespouštěli své temné oči a sledovali ji, ukrytí ve stínech. Bylo jen otázkou času, než začnou pátrat.

Pokud už s tím nezačali. Ten, kdo okrade ďábla, neunikne trestu.

Znovu se zaměřila na dvojčata. Ovládl je zvláštní neklid, jako předzvěst blížících se problémů. Připomínal rozbouřené Tyrhénské moře. Vittoria rychle odříkávala a Emilia se zadržávala, jak se s ní snažila držet krok.

V ohni praskla větvička a hned vzápětí další. Znělo to jako varování. Nonna pevně uchopila područky houpacího křesla, až jí zbělely klouby na rukou. Připomínaly loupané mandle, které ležely na kuchyňské lince.

„*Calmati!* Ne tak rychle, Vittorie,“ napomenula ji. „Jestli to neuděláš správně, budeš muset začít znovu. Chceš sama potmě sbírat hřbitovní hlínu?“

Bohužel to Vittorii nevydělalo tak, jak mělo. Zdálo se, že se jí líbí představa, jak se za bouřky a při svitu úplňku toulá po hřbitově. Našpulila rty a potom nepatrně zavrtěla hlavou.

Emilia se na sestru varovně podívala a odpověděla místo ní. „Dáme si větší pozor.“

Na důkaz, že to myslí vážně, Emilia pozvedla lahvičku se svěcenou vodou, kterou získaly z kláštera, a naklonila ji nad jejich amulety. Stříbrný a zlatý.

Na každý z nich dopadla kapka a zasyčela. Oběť za rovnováhu mezi světlem a temnotou. Dar pro to, co bylo před mnoha lety ukradeno.

Jak nahoře, tak dole.

Nonna Maria se uklidnila a pozorovala, jak dívky dokončily zařítadlo. Ulevilo se jí, když se v plamenech objevily bílé jiskry. Potom se oheň znovu rudě rozhořel. Další rok, další vítězství. Znovu ďábla obelstily. Jednoho dne zařítadla přestanou účinkovat, ale na to teď Nonna nechtěla myslet. Pohlédla k oknu a potěšilo ji, když spatřila sušené plátky pomerančů, úhledně položené na parapetu.

Nad krbovou římsou visely větvičky sušené levandule a kuchyňský ostrůvek byl pokrytý moukou a aromatickými bylinami, které čekaly, až je někdo pěkně sváže do svazků. Verbena, bazalka, oregano, petržel a bobkový list. Vůně spolu příjemně ladily. Některé bylinky byly určené na slavnostní večeři, jiné pro jejich kouzla. Když teď dokončily ochranný rituál, mohly si vychutnat jídlo.

Nonna se podívala na hodiny na krbové římse. Její dcera a zeť brzy přijdou z práce v rodinné restauraci a s nimi se do domu vrátí smích a teplo.

Navzdory bouřce a znamením bude v domě rodiny di Carlo zase všechno v pořádku.

Plameny se uklidnily, Emilia se opřela a začala si kousat nehty. Ošklivý zlovyk, kterého ji chtěla Nonna Maria zbavit. Dívka vyplivla kus nehtu a chtěla ho hodit na zem.

„Emilie!“ Babiččin hlas se v malé místnosti rozlehl. Dívka sebou trhla a zatvářila se rozpačitě. „Hod' to do ohně! Víš, že tady nemáš nechat povalovat nic pro ty, co praktikují *le arti oscure*.“

„Omlouvám se,“ zamumlala Emilia a kousla se do rtu. Babička tušila, že se jí chce na něco zeptat. „Povíš nám znovu o temné magii?“

„Nebo o Malvagi?“ dodala Vittoria. Vždycky ráda poslouchala příběhy o Hříšných. Dokonce i za noci, kdy měly zakázáno o nich mluvit. „Prosím?“

„Neměly bychom si povídat o temných věcech. Přináší to problémy.“

„Jsou to jen historky,“ zašeptala Emilia.

Kéž by to byla pravda. Nonna Maria naznačila u srdce ochranný symbol, políbila konečky svých prstů a zhluboka vydechla. Dvojčata se na sebe vítězoslavně usmála. Bylo nemožné před nimi legendy utajit, i když potom měly hlavy plné snů o sedmi princích z pekla. Nonna se obávala, že si démony příliš romantizují. Bude nejlepší, když jim znovu připomenou, proč by se měly mít před krásnými bytostmi bez duše na pozoru.

„Umyjte si ruce. Pomůžete mi vyválet těsto. Budu vám vyprávět, ale vy zatím připravíte *busiate*.“

Všelý úsměv obou dívek zahnal poslední zbytky obav, které přivála bouře a její varování. Dvojčata zbožňovala vývrtkovité těstoviny s rajčatovým pestem. Budou mít radost, až zjistí, že na ně v lednici čeká cassata. Sladký piškotový dort s ricottou byl sice velikonoční specialitou, ale dívky ho dostávaly na své narozeniny, protože ho měly moc rády.

I přes veškerou obezřetnost si Nonna nebyla jistá, kolik sladkého života jim ještě zbývá, a tak je často rozmazlovala. I když k tomu nepotřebovala zvláštní důvod. Babiččina láska je svým způsobem velmi mocný druh magie.

Emilia sundala z police hmoždíř. Samým soustředěním se mračila, zatímco chystala olivový olej, česnek, mandle, bazalku, sýr pecorino a cherry rajčátka na pesto alla Trapanese. Vittoria sundala z mísy s těstem vlhkou utěrku a začala vyrábět

těstoviny, jak ji to Nonna naučila. Dvojčatům bylo teprve osm let, ale už se uměla v kuchyni otáčet. Nebylo se čemu divit. Prakticky v ní vyrostla, protože se doma či v restauraci pořád vařilo. S očekáváním se na babičku zahleděla, oči rámované dlouhými řasami.

Vittoria řekla netrpělivě: „Tak co? Povíš nám příběh?“

Nonna si povzdychla. „Existuje sedm démonických princů, ale naše rodina by se měla bát hlavně čtyř: Iry, Golosa, Invida a Orgolia. Jeden touží po vaší krvi. Jiný se zmocní vašeho srdce. Jeden z nich vám ukradne duši. A další vám vezme život.“

„Hříšníci,“ zašeptala téměř zbožně Vittoria.

„Malvagi jsou démoni. Plíží se nocí a hledají duše, které by mohli ukrást pro ďábla, svého krále. Jsou hladoví a neoblomní. Zažene je až svítání,“ vyprávěla Nonna a pomalu se houpala v křesle. Dřevo skřípalo a překrývalo zvuky bouřky. Kývla směrem ke dvojčatům a naznačila jim, aby se držela dohody. Dívky pokračovaly v přípravě jídla. „Princové jsou tak zkažení hříchem, že jakmile překročí hranice našeho světa, nesnesou světlo a můžou se vydat ven jen v noci. La Prima Strega je před mnoha lety proklela. Dávno předtím, než na zemi žili lidé.“

„Kde je první čarodějka teď?“ zeptala se Emilia hlasem, do kterého se vkradl náznak skepticismu. „Proč ji nikdo neviděl?“

Nonna se nad tím zamyslela. „Má své důvody. Musíme je respektovat.“

„Jak princové z pekla vypadají?“ zajímala se Vittoria, i když tuto část určitě znala nazpaměť.

„Vypadají jako lidé, ale jejich ebenově černé oči jsou zbarvené doruda a jejich kůže je tvrdá jako kámen. Ať se děje cokoli, nikdy s Hříšnými nemluvte. Pokud je spatříte, schovejte se. Jakmile upoutáte pozornost démonického prince, nic ho nezastaví před tím, aby se vás zmocnil. Jsou to půlnoční

tvorové, zrození z temnoty a měsíčního svitu. A chtějí jen ničit. Chraňte svá srdce. Pokud dostanou šanci, vyrvou vám je z hrudi a vypijí vaši krev.“

Ačkoliv šlo o bezcitné bytosti, které patřily ďáblu a na potkání zabíjely, dvojčata byla těmito temnými a tajuplnými princí z pekla naprosto fascinovaná.

Jedna z nich o něco víc, jak se nakonec ukázalo.

„Ale *jak* je poznáme?“ zeptala se Vittoria. „Co když nevidíme jejich oči?“

Nonna zaváhala. Už jim prozradila příliš, a pokud se pradávné proroctví vyplní, to nejhorší teprve přijde. „Prostě je poznáte.“

Jak velela rodinná tradice, Nonna Maria je naučila magické způsoby, jak se ukrýt před lidmi i temnými tvory. Každý rok v den svých narozenin nasbíraly na zahrádce za domem byliny a stvořily ochranná kouzla.

Nosily amulety požehnané svěcenou vodou, čerstvou hřbitovní hlínou a zářivými paprsky měsíčního svitu. Pronášely ochranná zaříkadla a nikdy nemluvíly o Malvagi za úplňku. A nikdy své amulety nesundávaly.

Emiliino *cornicello* bylo stříbrné a Vittoriino zlaté. Jejich přívěsky se nikdy nesměly dotknout, jinak by se stalo něco hrozného. Nonna to přirovnala k tomu, jako by někdo přinutil slunce a měsíc, aby vyšly ve stejnou chvíli, a uvrhly tak svět do věčné temnoty. Potom by princové z pekla konečně mohli uniknout ze svého vězení, vraždit a krást nevinné duše, dokud by svět lidí nelehl popelem. Jako jejich hrůzná říše.

Poté co se navečeřeli a pochutnali si na dortu, rodiče políbili dvojčata na dobrou noc. Zítra budou poprvé pomáhat v rodinné restauraci. Ani jedné z nich se nadšením nechťelo spát. Emilia a Vittoria se v posteli smály, máchaly svými amulety v podobě rohů, jako by to byly malinké meče, a předstíraly, že bojují s Malvagi.

„Až vyrostu, chci se věnovat kouzelnému zahradničení,“ svěřila se později Emilia, když ležela ve Vittoriině objetí. „Budu pěstovat spoustu bylinek. A založím si vlastní restauraci. Vytvořím jídelníček z magie a měsíčního svitu. Stejně jako Nonna.“

„Tvůj bude ještě lepší.“ Vittoria ji sevřela pevněji. „Tou do budou budu královnou a postarám se, abys měla všechno, co budeš chtít.“

Jedné noci sebraly odvahu. Od jejich osmých narozenin už uplynul skoro měsíc a babiččino děsivé varování ztrácelo svou moc. Vittoria se zatvářila odhodlaně a podala sestře svůj amulet. „Na,“ přikázala, „vezmi si ho.“

Emilia na chvíli zaváhala, potom uchopila zlatý roh do dlaně.

Z jejich amuletů vyšlehlo třpytivé levandulově černé světlo a vyděsilo Emilii natolik, že sestřin náhrdelník upustila. Vittoria si ho rychle zase připnula a zírala na zářivé světlo, které se okamžitě vytratilo. Obě dívky mlčely. Nevěděly, jestli je ochromil strach, nebo úžas. Emilia natáhla ruku a snažila se přijít na to, proč ji brní. Vittoria ji pozorovala, napůl ukrytá ve stínech.

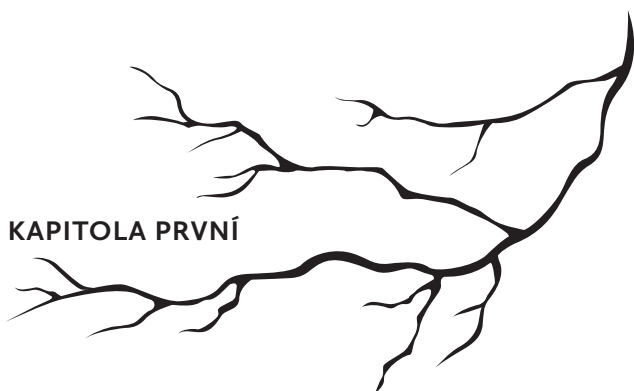
Poblíž zavyl na měsíc pekelný pes, i když si později namluví, že to byl jen vítr, který se proháněl ulicemi jejich čtvrti. Nikdy nikomu neprozradily, co udělaly. Nikdy s nikým nemluvily o tom zvláštním, inkoustově fialovém světle.

Ani spolu. A už vůbec ne s babičkou.

Jelikož předstíraly, že se nic nestalo, Emilia sestře neřekla, že ji to zásadně změnilo. Od onoho večera, pokaždé když v dlani sevřela *cornicello* a soustředila se, spatřila něco, čemu říkala *luccicare*. Slabou zář nebo auru, která obklopovala lidi.

Kromě ní a jejího dvojčete.

Vittoria se jí nikdy nesvěřila, jestli se u ní objevila stejná schopnost. Bylo to první z mnoha tajemství, které jedna druhé nikdy neprozradily. A pro jednu z nich to bylo osudné.

KAPITOLA PRVNÍ

O deset let později

Nonna Maria se otáčí v kuchyni, jako kdyby vypila zásobu espressa v naší restauraci do poslední kapky. Je úplně zběsilá. Má sestra se někde zdržela a babička v tom vidí zlou předzvěst, obzvlášť proto, že se Vittoria vydala ven večer před svátkem. Chraň nás bohyně.

Jelikož byl zrovna úplněk, a navíc měl příšerný žlutý odstín, Nonna pořád dokola omílala varování, která by jindy tátu přiměla zavřít dveře na závoru. Naštěstí je se strýčkem Ninem v jídelně a nalévají hostům po večeri chlazené limoncello. Nikdo neodejde z restaurace Sea & Vine, aniž by se napil dezertního likéru a plně si vychutnal pocit z lahodného jídla.

„Klidně si ze mě dělej legraci, ale není to bezpečné. Ulicemi se plíží démoni a hledají duše, které by mohli ukrást.“ Nonna krájí stroužky česneku na krevety, nůž se na opotřebeném prkýnku jen míhá. Jestli si nedá pozor, usekne si prst. „Tvá sestra je pošetilá, že šla ven.“ Babička se náhle zarazí a zahledí se na amulet ve tvaru rohu zavěšený na mém krku. Zamračí se a kolem očí a úst se jí prohloubí vrásky. „Emilie, všimla sis, jestli měla své *cornicello*?“

Neodpovím. Nikdy si amulety nesundáváme, dokonce ani během koupele. Má sestra porušuje každé pravidlo kromě

tohoto. Obzvlášť po tom, co se stalo, když nám bylo osm let... Na chvíli zavřu oči a odeženu vzpomínku. Nonna ještě pořád neví o *luccicare*. Když sevřu svůj amulet, vidím kolem lidí auru. Doufám, že se to nikdy nedozví.

„Mami, prosím tě.“ Mamka obrátí zrak k nebi, jako by jí bohyně mohla odpovědět na její modlitby a seslat na znamení blesk. Nejsem si jistá, jestli ten blesk má být určený babičce, nebo mamce. „Přestaň si dělat starosti s Hříšnými a pojďme se raději věnovat přípravě večeře. Teď máme na práci důležitější věci.“ Kývne směrem k pánvičce. „Začíná se ti pálit česnek.“

Nonna zamumlá něco, co až podezřele moc zní jako: „*A jejich duše shoří v pekle, pokud je nezachráníme, Nicoletto.*“ Kousnu se do rtu, abych se tomu nezasmála.

„Něco se děje. Cítím to v kostech. Jestli se Vittoria brzy nevrátí, půjdu ji hledat. Když budu poblíž, Malvagi se neodváží ukrást její duši.“ Nonna usekla nebohé makrele hlavu a ta dopadla na vápencovou podlahu.

Povzdychnu si. Mohli jsme ji použít na rybí vývar. Nonna musí být *opravdu* vytočená. Právě ona nás naučila, že je důležité využít každou část zvířete.

Kosti se však používají jen na vývar, nikdy ne na kouzla. Naše rodiny se řídí pravidly. *Le arti oscure* je přísně zakázáno. Zvednu ze země rybí hlavu a dám ji do mísy. Později ji hodím pouličním kočkám. Snažím se zahnat myšlenky na temnou magii.

Naliji babičce vychlazené víno a přidám do něj plátky pomeranče a kandovanou kůru, abych ho osladila. Sklenice se okamžitě orosí, jako by ji pokropila ranní rosa. Je právě půlka července v Palermu, takže večer je dusno, i když člověk otevře okno, aby dovnitř pustil trochu čerstvého vzduchu.

V kuchyni je obzvlášť vedro. Ale i během chladnějších měsíců nosím své dlouhé vlasy sepnuté, protože z trouby sálá horko.

Sea & Vine, restaurace rodiny di Carlo, je na Sicílii proslulá hříšně lahodným jídlem. Každý večer se stoly hemží hladovými zákazníky, kteří se nemůžou dočkat, až si pochutnají na babiččině jídle. Fronty se tvoří už od odpoledne, bez ohledu na počasí. Nonna tvrdí, že jejím tajemstvím jsou jednoduché přísady spolu se špetkou magie. Obojí je pravda.

„Na, babi.“ Kouzla můžeme používat jen doma, ale stejně nad vínem zašeptám krátké zaklínadlo. Využiji vlhkosti, která kape na linku z orosené sklenice, a posunu ji před babičku. Přestane se strachovat dostatečně dlouho na to, aby si vychutnala první doušek sladkého červeného vína. Když se ke mně otočí zády, mamka mi neslyšně poděkuje a já se na ni usměji.

Netuším, proč je Nonna dnes večer tak vyvedená z míry. Během uplynulých týdnů (začalo to kolem našich osmnáctých narozenin) sestra přicházela pozdě často. Vplížila se vždy domů dlouho po západu slunce, celá zrudlá a tmavé oči jí zářily. Změnila se. A mám silné podezření, že za to může jistý mladý obchodník z trhu.

Domenico Nucci mladší.

Nakoukla jsem do jejího deníku a viděla, že okraje stránek popsala jeho jménem. Potom mě přemohl pocit viny a vrátila jsem ho do skryše pod prknem v podlaze. Ještě pořád se dělíme o pokoj ve druhém patře našeho přečpaného domku, takže si mého slídění našťěstí nevšimla.

„Vittoria je v pořádku, babi.“ Podám jí čerstvou petržel na dozdobení krevet. „Říkala jsem ti, že flirtuje s Nuccim mladším, který prodává arancini v rodinném stánku u hradu. Určitě má dnes večer napilno s obsluhováním lidí, co slaví předem. Nejspíš mu pomáhá a prodává smažené rýžové kuličky každému, kdo to trochu přehnal s alkoholem a potřebuje něco na vstřebání všeho toho mešního vína.“ Mrknu na ni, ale nepodaří se mi zahnat babiččiny obavy. Odložím zbytek petržele

a obejmú ji. „Žádný démon jí neukradne duši ani nepozře její srdce. To ti slibuji. Brzy přijde.“

„Doufám, že jednoho dne budeš brát znamení bohyní vážně, bambina.“

Jednoho dne možná. Jenže příběhy o červenookých démonických princích slyším celý život a nikdy jsem žádného nepotkala. Nedělám si starosti s tím, že by se to teď mělo změnit. Ať už Hříšní odešli kamkoliv, zřejmě to bylo napořád. Bojím se jich asi stejně, jako kdyby hrozilo, že se najednou vrátí dinosauři a zmocní se Palerma. Nechám babičku, ať se stará o krevety, a usměji se, když dovnitř dolehne hudba a vmísí se mezi zvuky krájení a míchání. Můj oblíbený druh symfonie, při které se můžu plně soustředit na radost z vaření.

Vdechnu omamnou vůni česneku a másla.

Vaření je spojení magie a hudby. Rozlousknutí mušlí, zasyčení pancetty, jakmile se dotkne horké pánve, kovové zvonění metličky, když naráží na bok mísy, dokonce i rytmické rány sekáčku o dřevěné prkýnko. Zbožňuji čas strávený v kuchyni s rodinou. Neumím si představit hezčí večer.

Sea & Vine je má budoucnost plná lásky a světla. Obzvlášť pokud se mi podaří našetřit dost peněz, abych si mohla koupit sousední budovu a rozšířit náš rodinný podnik. Začala jsem experimentovat s novými chutěmi z celé Itálie a jednoho dne chci vytvořit vlastní nabídku jídel.

Mamka tvaruje ovoce z marcipánu a u toho mumlá: „Domenico je hodný kluk. S Vittorií by se k sobě hodili. Jeho matka je vždycky moc milá.“

Nonna trhne zamoučenou rukou a začne s ní mávat kolem, jako by představa zasnub s Nuccim byla horší než pach z nedalekého trhu s rybami. „Pche! Na vdávání je ještě mladá. A on nepochází ze Sicílie.“

Mamka i já zavrtíme hlavou. Myslím, že babiččin nesouhlas vůbec nesouvisí s jeho toskánskými kořeny. Kdyby bylo

po jejím, žili bychom v našem rodinném domě, v našem koutě Palerma, až do smrti. Nonna nevěří tomu, že by se o nás dokázal někdo postarat lépe než ona. Rozhodně ne obyčejný člověk. Domenico v sobě na rozdíl od mého táty nemá čarodějnou krev, proto je babička přesvědčená o tom, že mu nikdy nemůžeme prozradit naše tajemství.

„Narodil se tady. Jeho matka pochází odtud. Myslím, že to z něj dělá Siciliána,“ řeknu. „Nebud' pořád tak nabručená. Nesluší ti to. Na to jsi moc hodná.“

Odkašle si a ignoruje můj okatý pokus okouzlit ji. Tvrdohlavá jako mezek, jak by řekl dědeček. Popadne vyřezávanou dřevěnou lžici a ukáže na mě. „Na pobřeží se vyplavily sardinky a racci se jich ani nedotkli. Víš, co to znamená? Nejsou hloupí. Dábel rozvířil moře a nechťejí mít nic společného s jeho dary.“

„Mami,“ zamručí mamka a odloží mandlovou hmotu. „Včera v noci narazila na útesy loď s petrolejem. Ty ryby zabil olej, ne dábel.“

Nonna střelí po mamce pohledem, který by slabším povahám podlomil kolena. „Nicoletto, víš stejně dobře jako já, že tím Malvagi oznamují svůj příchod. Přišli si pro to, co jim patří. Slyšela jsi o těch mrtvých. Načasování odpovídá tomu, co bylo předpovězeno. To ti také připadá jako náhoda?“

„Mrtví?“ Hlas mi vystoupá o pár oktáv. „O čem to mluvíte?“

Nonna okamžitě zmlkne. Mamka trhne hlavou a znovu zapomene na marcipán. Podívají se na sebe tak vážně a významně, až mi z toho přeběhne mráz po zádech.

„Jací mrtví?“ naléhám. „Co bylo předpovězeno?“

V restauraci bylo rušněji než obvykle, protože jsme se chystali na příval hostů, kteří se zúčastní zítřejších oslav. Už několik dní jsem nezaslechla drby z trhu. Netušila jsem, že se někde našla těla.

Mamka věnuje babičce pohled, který říká: *Když jsi s tím začala, tak to také dokonči*, a vrátí se ke tvarování cukrovinek.

Nonna se posadí na židli u okna a pevně uchopí sklenici vína. Svěží vánek rozežene dusivé horko. Zavře oči, jako by si ho chtěla vychutnat. Vypadá vyčerpaně. Ať už se děje cokoli, je to zlé.

„Babi? Prosím. Co se stalo?“

„Minulý týden byly zavražděné dvě dívky. Jedna ve městě Sciacca. Druhá v Palermu.“

Sciacca – přístavní město u Středozemního moře – leží na jihu. Malý drahokam na ostrově plném vizuálních pokladů. Neumím si představit, že by tam někoho zavraždili. Což je směšné, protože smrt nerozlišuje mezi rájem a pekem.

„To je strašné.“ Odložím nůž. Buší mi srdce. Podívám se na babičku. „Byly to... lidské dívky?“

Babiččin smutný pohled hovoří za vše. *Streghe*. Naprázdno polknu. Není divu, že pořád mluví o návratu Hříšných. Představuje si, jak nás někdo pohodí na ulici, jak naše duše mučí démoni v pekle, zatímco se naše krev vsákne do prasklin v kamenné dlažbě a dobije magii Země. Otřesu se, přestože se mi na obočí perlí pot. Nevím, co si mám o těch vraždách myslet.

Nonna mi často vytýká, že jsem moc skeptická, ale stejně pořád nejsem přesvědčená o tom, že za to můžou Malvagi. Staré legendy hovoří o tom, že Hříšní mají uzavírat dohody a získávat pro ďábla duše. Nemají zabíjet. A nikdo je už aspoň sto let neviděl.

Lidé se pořád navzájem zabíjejí. A útočí i na nás, když přijdou na to, co jsme zač. Minulý týden se k nám donesly zvěsti o nové skupině lovců čarodějnic, ale neměli jsme žádné důkazy, že je to pravda. Jenže teď... pokud někdo vraždí čarodějky, přikláním se spíš k tomu, že to mají na svědomí lidští fanatici. Což znamená, že si musíme dávat ještě větší pozor, aby nás nikdo neodhalil. Nesmíme pronášet ani jednoduchá zaříkadla na veřejnosti. Já jsem až přehnaně opatrná, ale má

sestra ne. Její oblíbený způsob skrývání spočívá v tom, že se neschovává vůbec.

Možná si babička dělá starosti oprávněně.

„Co jsi myslela tím, že si Malvagi přišli pro to, co jim patří?“ zeptám se. „Nebo že to bylo předpovězeno?“

Nonna nemá radost, že se jí na to vyptávám, ale všimne si mého odhodlání a ví, že toho nenechám. Povzdychne si. „Některé pověsti tvrdí, že se odteď Hříšní budou vracet na Sicílii každých pár týdnů, protože pátrají po něčem, co bylo ďáblovi ukradeno.“

O tom jsem nikdy neslyšela. „Co mu ukradli?“

Mamka se na chvíli zarazí, potom pokračuje ve tvarování marcipánu. Nonna se pomalu napije vína a zahledí se do něj, jako by z něj dokázala vyčíst budoucnost. „Dluh krve.“

Pozdvihnu obočí. Zní to zlověstně. Chci ji vyslyšet dál, ale vtom někdo zaklepe na dveře od skladu. Navzdory ruchu v restauraci zaslechnu, jak táta zavolá na strýčka Nina, aby se věnoval hostům. Potom chodbou zazní kroky a ozve se zvuk otevíraných dveří.

„Buonasera, signore di Carlo. Je tady Emilia?“

Poznám jeho hluboký hlas a vím, proč přišel. Antonio Vincenzu Bernardo, nejnovější člen svatého bratrstva, sem chodí jen z jediného důvodu. Nedaleký klášter je odkázaný na dary a dobročinnost, takže jim jednou či dvakrát měsíčně připraví večeři na účet podniku.

Nonna zavrtí hlavou, zatímco si utírám ruce do utěrky a odkládám zástěru. Uhladím si černou sukni a zamračím se na šmouhy od mouky na živůtku. Vypadám jako královna popela a nejspíš je ze mě cítit česnek.

Potlačím povzdychnutí. Je mi teprve osmnáct a můj romantický život je navždy odsouzený k záhubě.

„Emilie... prosím.“

„Babi, v ulicích se to hemží lidmi, kteří začali slavit dřív. Slibuji, že se budu držet dál od postranních uliček, rychle připravím večeri a cestou zpátky vyzvednu Vittorii. Brzy se obě vrátíme.“

„Ne.“ Nonna vstane a odvede mě zpátky ke kuchyňskému ostrůvku a dřevěnému prkýnku, jako bych byla zatoulaná slepice. „Nesmíš jít ven, Emilie. Dnes večer ne.“ Sevře své *cornicello* a naléhavě se na mě zahledí. „Ať jim daruje jídlo někdo jiný, nebo se ocitneš v klášteře mezi mrtvými.“

„Mami!“ zlobí se mamka. „Co to říkáš!“

„Neboj, babi,“ řeknu. „Hodlám zůstat naživu ještě hodně dlouho.“

Dám babičce pusu, potom mamce ukradnu kousek marcipánu. Pomalu žvýkám a mezitím plním košík rajčaty, čerstvou bazalkou, domácí mozzarellou, česnekem, olivovým olejem a lahvičkou hustého balzamikového octa, který strýček Nino nedávno přivezl z Modeny. Není to tradiční, ale začala jsem experimentovat a ráda jídlo nakonec pokapu trochou balzamika.

Přidám sůl, bochník křupavého chleba, který jsme dnes upekli, a rychle uteču z kuchyně, než mě zatáhnou do další hádky.

Vřele se usměji na bratra Antonia a doufám, že neslyší, jak ho babička zatracuje i s celým klášteřem. Na člena bratrstva je mladý a hezký, jen o tři roky starší než já a Vittoria. Jeho oči mají barvu rozpuštěné čokolády a na rtech mu vždy pohrává ten nejsladší úsměv. Vyrůstal v sousedním domě a snila jsem o tom, že se jednoho dne vezmeme. Škoda že se rozhodl pro celibát. Myslím, že polovina dívek v Itálii by ráda políbila jeho plné rty. Včetně mě.

„Buonasera, Fratello Antonio.“ Držím košík se zásobami a nevšímám si divného pocitu, který ve mně vyvolává oslovení „bratře“ spolu se záplavou necudných myšlenek. „Znovu

jsem zkoušela něco nového a připravím dnes pro bratrstvo kombinaci caprese a bruschetty. Nevadí?“

Doufám, že ne. Je to rychlé a jednoduché, a i když chléb chutná lépe potřený olivovým olejem a lehce opečený, není potřeba rozdělovat oheň.

„Zní to božsky, Emilie. A prosím, říkej mi Antonio. Jsme přece staří přátelé.“ Nesměle na mě kývne. „Máš krásný účes.“

„Grazie.“ Natáhnou ruku a pohladím květinu ve svých vlasech. Když jsme byly mladší, začala jsem si do vlasů vetkávat květy pomerančů a plumérie, abych se odlišila od svého dvojčete. Připomenu si, že je Antonio oddaný Bohu a určitě se mnou neflirtuje.

I když si občas přeji opak.

Zašklebím se a on ignoruje cinknutí hrnce o dlažbu. Představím si, čím dalším babička hodí.

„Většina bratrů se vrátí do kláštera až později,“ řekne, „ale můžu ti pomoci, jestli chceš.“

Babiččin hysterický záchvat nabývá na hlasitosti. Antonio je slušný a předstírá, že neslyší její varování před démony, kteří na Sicílii zabíjejí mladé ženy a kradou jim duše. Povzbudivě se na něj usměji a doufám, že to nevypadá výsměšně. „Budu moc ráda.“

Dolehnu k nám babiččiny výkřiky, Antonio se zahledí za mě a zamračí se. Nonna si obvykle dává před zákazníky pozor, ale pokud začne vykřikovat něco o temné magii a ochranných kouzlech, přivede naši rušnou rodinnou restauraci ke krachu.

Malvagi nejsou tím jediným, čeho se lidé obávají. Bojí se také čarodějnic.

KAPITOLA DRUHÁ

Když vejdemo do kláštera, nepřemýšlím o ďáblovi. Ani o zlých, duše kradoucích démonech, kteří se údajně znovu objevili v našem světě. A i když je na Antonia příjemný pohled, nerozptyluje mě ani křivka jeho úst. Nebo prameny jeho hnědých vlasů, které mu padají do očí pokaždé, když se na mě podívá a potom rychle odvrátí pohled.

Ze všech těch věcí se soustředím hlavně na olivový olej.

Z nějakého důvodu chodba slabě voní po spáleném tymiánu. Napadne mě, jak by asi chutnaly crostini, kdybych je lehce potřela olivovým olejem ochuceným tymiánem. Znovu se oddám představám o vlastní restauraci a o dokonalém menu. Crostini by se skvěle hodily jako předkrm. Podávala bych je s nakrájenými houbami, které bych zlehka osmahla na másle s česnekem a trochou bílého vína. Možná bych přidala špetku sýra pecorino a petržele, abych doladila chuť...

Jakmile vstoupíme do místnosti, kde se skladují kuchyňské potřeby, odložím své myšlenky k dalším receptům, které v hlavě uchovávám, a pustím se do práce. Vytáhnu ze skřínky dvě dřevěná prkýnka a velkou mísu a položím je na stolek.

„Nakrájím rajčata na kostičky, ty prosím začni krájet mozzarella.“

„Tvé přání je mým rozkazem, signorina.“ Oba sáhneme do košíku, který jsem přinesla, a naše prsty se dotknou. Rychle

vytáhnu rajčata a předstírám, že mnou neprojel záchvív vzrušení.

Vaření s Antoniem, navíc v potměšilé komoře v téměř zapomenuté části kláštera, není špatný způsob, jak trávit čas. Kdyby se neoddal Bohu, mohl to být začátek něčeho nového.

Jenže teď jsou z nás nepřátelé, aniž o tom věděl.

On patří církvi a já jsem čarodějka. A nejen lidská *strega*, která používá lidovou magii proti uřknutí a modlí se ke katolickým světcům. Má rodina je něco jiného, nejsme tak úplně lidé. Naše moc není respektovaná, ale obávaná. Jsme opravdové dcery měsíce, spolu s dalšími dvanácti rodinami, které v Palermu žijí v utajení. Jsme potomci skutečné bohyně. Na ostrově je víc podobných rodin, ale z bezpečnostních důvodů se nestýkáme.

Naše magie je zvláštní. Dědí se jen po ženské rodové linii, ale neprojevuje se u *všech* žen. Mamka žádné nadpřirozené schopnosti nemá. Pokud nepočítáme její pečení, což by se podle mě počítat mělo. Jen někdo, komu požehnala bohyně, by dokázal vytvářet takové moučníky jako ona.

Kdysi jsme měli radu složenou z nejstarších členů každé čarodějné rodiny. Nonna byla čelní představitelkou Palerma, ale společenství se po mém a Vittoriině narození rozpustilo. Neví se přesně proč, ale říká se, že stará Sofia Santorini vyvolala temné síly a něco se pokazilo. Roztříštilo jí to mysl. Někteří tvrdí, že použila k věštění lidskou lebku. Jiní prohlašují, že věštila s pomocí černého zrcadla. Všichni se však shodli na konečném výsledku. Její mysl uvízla mezi říšemi.

Lidé jsou podezřívaví, když se někdo náhle zblázní. Rozšířily se zvěsti o ďáblu. Brzy poté bylo příliš nebezpečné, aby se čarodějky scházely, dokonce i tajně. Takže třináct rodin žijících v Palermu se zavázalo slibem mlčenlivosti a všichni jsme se začali starat sami o sebe.

Lidé mají ve zvyku svádět na ďábla všechno, co se jim nelíbí. Je divné, že my jsme za ty zlé, ale to oni si přitom užívali podívanou na to, jak nás upalovali.

„Když pomineme demony, kteří vtrhli do našeho města, jak se vlastně máš?“ Antonio se ani nepokouší skrýt úsměv. „Máš štěstí, že na tvou nebohou duši dohlíží člen svatého bratrstva.“

„Jsi děsný.“

„To je pravda, ale ve skutečnosti si to nemyslíš.“ Oči mu uličnický září. Celá rudá po něm hodím kus rajčete. Snadno se mu vyhne. „Aspoň doufám, že ne.“

„Nepovím.“ Obrátím pozornost zpátky ke šťavnatému rajčeti. Když jsme byli mladší, použila jsem na něj kouzlo pravdy, abych zjistila, jestli by mi opětoval city. Potěšilo mě, když jsem se dozvěděla, že mě má také rád. Řekla jsem o tom babičce a za trest jsem musela měsíc uklízet kuchyň.

Takovou reakci jsem od ní nečekala.

Nonna nám vysvětlila, že kouzla pravdy sice nejsou tak úplně součástí temné magie, ale nikdy by se neměla používat na lidech, protože patří k *Il Proibito*. Zakázaných kouzel je jen pár, ale mají vážné důsledky.

Svobodná vůle je jedním ze základních přírodních zákonů tohoto světa. Přesahuje hranice pozitivní či negativní magie. *Nikdy* by se s ní nemělo zahrávat, proto jsou kouzla pravdy zakázaná. Kdykoliv jsme pak zpochybňovaly její přísná pravidla, připomněla nám, co se stalo staré Sofii Santorini.

Jenže ne všechny čarodějky z naší komunity sdílely babiččiny názory. Když se společenství rozpadlo, některé rodiny (třeba ta mé kamarádky Claudie) začaly praktikovat temnou magii. Věří, že magie je prostě magie a může se (a také by se měla) používat tak, jak čarodějka chce. Považují krev a kosti za užitečné nástroje. Když nám bylo patnáct, Vittoria se pokusila

uplatnit jejich vysvětlení na babičku, a nakonec musela týden drhnout toaletu.

„Máš v úmyslu se zítra večer vytrazit z restaurace a jít slavit?“ Antonio dokrájel mozzarellu a svědomitě se pustil do krájení čerstvé bazalky.

„Možná. Záleží na tom, kolik přijde hostů a do kolika budu pracovat. Nejspíš půjdu domů a vyzkouším si pár nových receptů nebo si budu číst.“

„Ach tak. Taková ctnostná mladá žena, čte si po večerech evangelia.“

„Hm.“ Usměji se s pohledem upřeným na prkýnko. Mám rozečtenou dobrou knihu, o svatých konajících zázraky se tam ale nic nepíše. Raději mu neprozradím, co bylo obsahem poslední kapitoly, kterou jsem četla. Hlavní hrdina projevil svou lásku zajímavým a pěkně žhavým způsobem. Technicky vzato by se ale jeho výdrž *dala* považovat za zázračnou. Rozhodně by mě přiměl uvěřit v nemožné. „Plánujete s bratrstvem něco zábavného?“

„Zábava je subjektivní pojem. Pravděpodobně budeme dělat něco vážného a posvátného.“

O tom nepochybuji. Loni v létě nečekaně zemřela Antoniova matka. Všechny překvapil, když odešel z domova a odšel se církvi. Přísná životní pravidla mu pomohla vyrovnat se se zármutkem. Teď už se mu daří mnohem lépe. Jsem za to ráda, i když to znamená, že nikdy nemůžeme být spolu.

„Na,“ podám mu bochník chleba. „Nakrájej ho a já okořením jídlo.“

Vložím nakrájená rajčata do mísy a přidám mozzarellu a bazalku. Ochutím to olivovým olejem, mletým česnekem a špetkou mořské soli.

Jelikož krajíce chleba nebudou opečené a bratrstvo nebude jíst hned, přidám trochu balzamikového octa a všechno pořádně promíchám. Kdybych mohla, udělala bych to jinak,

ale záleželo hlavně na tom, aby jídlo dobře chutnalo a chléb se nerozmočil.

„Jakou jsi měl misijní cestu?“ zeptám se. „Prý jste museli potlačit zvěsti o měňavcích.“

„Ach ano, heretici, kteří sem po inkvizici přišli z Furlánska, vyprávějí zajímavé historky. O mocných bojovnících, jejichž duch opouští tělo ve zvířecí podobě, aby ochránil úrodu před zlými silami, jež se vrátily do našeho světa.“ Odfrkne si. „To nám vyprávěli ve vesnici, kam mě přidělili. Jsou přesvědčení o tom, že se duchové schází a bohyně je učí, jak se chránit před zlem. Je těžké vymýtit staré pověry.“ Zahledí se mi do očí a zatváří se znepokojeně. „Tvoje babička není jediná, kdo si myslí, že se démoni vrátili.“

„Já –“

Z chodby zazní hlas, příliš potichu, než abych dokázala rozeznat slova. Antonio si přiloží prst ke rtům. Ať je to kdokoli, promluvil znovu, tentokrát o něco hlasitěji. Stále nerozumím tomu, co říká, ale nezní přátelsky. Popadnu nůž. Ze stínů se vynoří postava v kápi, vejde do komory a pomalu k nám natáhne ruce: „Kacíři.“

Po těle mi jako armáda nemrtvých naskočí husí kůže. Babiččino varování o démonech nahradil skutečný strach z lovců čarodějnic. Našli mě. A nemůžu před nimi, ani před Antoniem, použít magii, aniž bych se prozradila.

Uskočím tak náhle, že klopýtnu o sukni a narazím do košíku se zásobami. Stříbrný servis se vysype na zem. Láhev s mým speciálním balzamikovým octem se rozbije.

Antonio sevře dřevěný růženec, který měl schovaný pod oblečením, udělá krok vpřed a postaví se mezi mě a vetřelce. „Ve jménu Ježíše Krista ti prikazuji, běž pryč, démone.“

Postava se najednou zlomí v pase a... rozesměje se. Hrůzu okamžitě nahradí vztek. Odstrčím se od zdi a zahledím se na ni. „Vittorie.“

Mé dvojče se přestane smát a sundá si kapuci. „Nevšímej si mě. Právě si představuji, jak jste se tvářili. Podruhé je to ještě vtipnější.“

Antonio se pomalu odtáhne a zamračí se na skleněné střepy a vylitý ocet. Zhluboka se nadechnu a potichu napočítám do deseti. „Nebylo to vtipné. A kvůli tobě se mi rozbila láhev s balzamikem.“

Vittoria sebou při pohledu na rozbité sklo trhne. „Ach, Emilie. Opravdu mě to moc mrzí.“ Projde místností a sevře mě v pevném objetí. „Až dojdeme domů, můžeš na oplátku rozbit můj oblíbený parfém s bílou šalvějí a levandulí.“

Zhluboka vydechnu. Víím, že to myslí upřímně. S radostí by mi podala svou voňavku a dívala se, jak ji rozbiju, jenže já bych se nikdy nemstila. „Myslím, že mi bude stačit, když namícháš ten svůj koktejl z vína a limoncella.“

„Připravím celý džbán.“ Hlasitě mě políbí na obě tváře, potom kývne na Antonia. „Zněl jsi opravdu hrozivě s tím svým božím příkazem, bratře Antonio. Kdybych byla démon, určitě by mě to zahnilo zpátky do pekla.“

„Příště tě poliju svěcenou vodou. Rovnou z tebe toho ďábla vypálím.“

„Hmm. Možná budeš potřebovat celý džbán, aby to zabralo. Obzvlášť pokud ho sem přivolám.“

Antonio zavrtí hlavou a otočí se ke mně. „Měl bych jít. Musím bratrstvu pomoci s přípravami na zítřek. Nedělej si starosti s tím rozlitým octem. Potom to uklidím. Ještě jednou ti děkuji za jídlo, Emilie. Po slavnostech se zase vydám na cesty, abych vymýtil další pověrečné historky. Doufám, že se uvidíme, až se vrátím.“

Jakmile odejde z komory, má pitomá sestra začne okamžitě tancovat po místnosti a předstírá vášnivé polibky s Antoniem. „Ach, Emilie. Doufám, že tě uvidím, až se vrátím. Nejraději nahou ve své posteli, zatímco budeš vykřikovat boží jméno.“

„Přestaň!“ Oženu se po ní. Cítím se trapně. „Mohl by tě slyšet!“

„Dobře.“ Svůdně se zhoupne v bocích. „Možná mu to vnukne pěkné představy. Ještě pořád může z bratrstva odejít. Neexistuje žádné pravidlo nebo předpis, který by mu přikazoval, že jakmile složí slib, musí zůstat navždy. Zním *spousta* zajímavějších způsobů, jak může člověk najít víru. Možná by se mohla vykoupat ve svěcené vodě a ukázat mu je.“

„Neskutečně se rouháš.“

„A ty jsi úplně zrudla. Proč mu neřekneš, co k němu cítíš? Nebo ho prostě polib. Podle toho, jak se na tebe dívá, by mu to určitě nevadilo. Navíc se přinejhorším rozpovídá o náboženství a budeš ho muset uškrtnit jeho růžencem.“

„Tak pojď, Venuše. Už jsi měla pro dnešek dohazování dost.“

Popadnu ji za ruku a odtáhnou z místnosti. Oddychnu si, když na chodbě nikdo není.

Ani Antonio. Ani nikdo jiný z bratrstva. Díky bohyni. Spěcháme temnými síněmi a nezastavíme se, dokud se klášter nepromění v zářící tečku ve tmě.

Jsme v naší útulné domácí kuchyni a Vittoria si nachystala červené pomeranče, limoncello, červené víno a láhev prosecca. Sedím u ostrůvku a sleduji, jak všechno metodicky přidává do džbánu. Šálek toho, kapka tamtoho, trochu kandované kůry – její magické nadání se nejvíc projevovalo v lektvarech a parfémecích, a často také v nápojích. Je to jedna z mála chvil, kdy bývá naprosto vážná. Ráda pozoruji, jak se nechává pohltit čistou radostí.

Pustí se do krájení pomerančů a mně se začnou sbíhat sliny. Je to můj nejoblíbenější koktejl. Vittorii inspirovala sangria, která se v posledních letech stala oblíbeným nápojem ve Francii a Anglii. Některé anglické rodiny, jež se přistěhovaly do Palerma, s sebou přinesly své recepty a obohatily naši už

tak rozmanitou historií. Nonna tvrdí, že Španěly ovlivnilo svařené víno ze starověkého Říma, kterému se říkalo hypokras. Bez ohledu na jeho původ zbožňuji chuť pomerančového džusu smíchaného s vínem a bublinkami z prosecca.

Vittoria ponoří do koktejlu lžící, pořádně zamíchá, ochutná a nalije ho do sklenic. Popadne láhev limoncella a zamíří ke schodům.

„Honem, Emilie, než se někdo vzbudí.“

„Kde jsi dnes večer byla?“ Potichu za námi zavřu dveře pokoje. „Nonna se chystala vypotřebovat všechen olivový olej, aby zjistila, jestli do naší restaurace, a nejlépe i na zbytek ostrova, neproniklo zlo.“

Vittoria se svalí na matraci s láhví limoncella v ruce a usměje se. „Přivolávala jsem ďábla. Pradávná kniha mi prozradila svá tajemství a rozhodla jsem se, že se za něj provdám. Pozvala bych tě na svatbu, ale nejspíš se bude konat v pekle.“

Střelím po ní pohledem. Jestli mi nechce říct pravdu, tak fajn. Může si svůj tajný román s Domenicem nechat pro sebe, jak dlouho bude chtít. „Přestaň na sebe poutat tolik pozornosti.“

„Nebo co? Přijdou Malvagi a ukradnou mi duši? Možná jim svou duši prostě prodám.“

„Nebo to pro naši rodinu dopadne špatně. Dvě dívky byly minulý týden zavražděny. Obě byly čarodějky. Antonio mi řekl, že lidé ve městě, které navštívil, mluvili o měňavcích. Teď není vhodná doba na vtipy o ďáblovi. Víš, jací lidé jsou. Nejdřív jde o měňavce, potom o demony a je jen otázkou času, než se zaměří na čarodějnici.“

„Vím.“ Vittoria naprázdno polkne a odvrátí pohled. Chci se jí zeptat, co dělala v klášteře, ale když se otočí, v očích jí nezbedně zajiskří. „Takže. Okusila jsi v poslední době nějaké obzvláště povznášející víno?“

Přestanu ji vyslýchat. „Obzvláště povznášející víno“ byla její šifra pro „nadpřirozené čarodějné smysly“. Často kódovala témata, která chtěla zatajit před lidmi nebo zvědavými babičkami. Opřu se o polštář a přitáhnu si kolena k tělu. Než se pustím do vyprávění, zašeptám zaříkadlo, které umlčí zvuk našich hlasů. „Nedávno se mi zdálo o duchovi...“

„Počkej!“ Vittoria odloží limoncello a popadne svůj deník, pero a lahvičku s inkoustem. „Podrobně mi všechno popiš. Nic nevynechej. Jak ten duch vypadal? Viděla jsi zářivý obrys či stín? Nebo jsi ho spíš vycítila? Řekl něco? Stalo se to, jakmile jsi usnula, nebo až později?“

„Už bylo skoro ráno. Nejdřív jsem si myslela, že jsem vzhůru.“

Upíjím koktejl a vyprávím jí o svém zvláštním snu. Slyšela jsem šepot, ale nerozuměla jsem slovům. Znělo to jako typické snové nesmysly. Byla jsem přesvědčená o tom, že za to mohla jen má bohatá představivost. Nenapadlo mě, že by to mohly být první známky blížících se hrůz.

KAPITOLA TŘETÍ

Rychle naporcuji ryby na vývar a nevšímám si tichého křupání kostí. Právě chystáme večeři, když si uvědomím, že jsem v klášteře zapomněla košík. Jelikož je svátek a v ulicích slaví davy lidí, musím počkat a zajít si pro své věci až po zavíračce.

Možná je to požehnání od bohyně. Bratrstvo oslavuje La Santuzza, svatou Rozálii, a nemusím se bát, že narazím na Antonia. *Opravdu* ho nechci po Vittoriině včerejším trapném divadýlku potkat. Je odvážná a drzá a lidé ji kvůli tomu zbožňují. Já taková bohužel nejsem.

Zadívám se na sestru. Celé dopoledne byla neobvykle zamklá. Něco ji trápí. Když jsem jí včera dovyprávěla svůj sen, připadalo mi, že se mi chce s něčím svěřit.

Jenže místo povídání odložila deník, otočila se v posteli na druhou stranu a usnula. Přemýšlím, jestli se pohádala se svým tajným přítelem. Možná se měli setkat v klášteře, ale on se neukázal.

„Vím, že máme dnes večer hodně práce,“ vyhrkne najednou Vittoria a přeruší tok mých myšlenek, „ale potřebovala bych odejít trochu dřív.“

Nonna se protáhne kolem mamky, která připravuje espresso k moučníku, postaví na kuchyňský ostrůvek proutěný košík plný malých šneků a kývne na mé dvojče. „Tady je máš.

Uvař je na *babbaluci*.“ Pleskne sestru po ruce. „Ale nevař je moc dlouho. Jinak zgumovají.“

Pozdvihnu obočí a čekám, že jí babička zakáže, aby odešla dřív. Nic však neřekne. Vittoria rychle vaří šneky, jednu hrst po druhé, a Nonna najemno naseká česnek a postaví na oheň pánev s olivovým olejem. Brzy se dostaneme do rytmu, zaženu starosti o svou sestru a věnuji se rybímu vývaru. Později ji přinutím, aby mi všechno řekla.

Sestra vytáhne šneky, Nonna je hodí do oleje s česnekem, lehce je osmaží a dochutí solí, pepřem a čerstvou petrželkou. Šeptem jídla požehná a poděkuje mu za živiny a šnekům za jejich obět. Je to maličkost a není nezbytně kouzelná, ale přísahám, že jídlo potom chutná lépe.

„Nicoletto?“ zavolá Nonna. Mamka odloží poslední talířek s moučníkem a přehodí si přes rameno utěrku. „Dones svému bratrovi mísu *babbaluci* a vyříd' mu, ať zajde ven a dá najíst každému, kdo vypadá hladově. Pomůže nám to s touto frontou lidí.“

A přitáhne tím do restaurace víc hostů. Nonna sice nepoužívá na zákazníky magii *přímo*, ale vyzná se v tom, jak nalákat lidi, a využívá k tomu jejich vlastní smysly. Závan smaženého česneku přiláká spoustu hladových hostů.

Jakmile mamka odejde, Nonna na nás namíří svou vyřezávanou dřevěnou lžící. „Všimly jste si ráno oblohy? Byla rudá jako ďáblova krev. Dnes večer není dobrý nápad potulovat se venku. Zůstaňte vevnitř a věnujte se svým grimoárům. Zašijte si do sukně sušený řebříček. Doma je spousta práce. Máte na sobě své amulety?“ Vytáhnu ho zpod živůtku. Vittoria si povzdechne a ukáže jí svůj. „Dobře. Doufám, že jste si je ne-sundaly.“

„Ne, babi.“ Ignoruji sestřin upřený pohled. Vždyť jsem vlastně nelhala. *Ona* si svůj amulet sundala, když jí bylo osm let, ale já ne. A pokud vím, ani jedna z nás to už nikdy neudělala.

Nonna se zhluboka nadechne. Zdá se, že ji to uklidnilo. „Díky bohyni za to. Víte, co by se stalo.“

„Náš svět by se proměnil v popel a byla by to hotová noční můra.“ Vittoria natáhne ruce, jako by byla pomalu se pohybující démon, a klopýtá dopředu. „Dábel by se vysvobodil. Koupali bychom se v krvi nevinných a naše duše by byly navždy odsouzeny do pekla.“

„Neměla bys popouzet bohyně, které nám seslaly znamení, Vittorie. Vaše amulety by mohly osvobodit démonické prince. Pokud nechcete mít na svědomí, že Malvagi proniknou do našeho světa, poté co je La Prima uvěznila, měly byste poslechnout varování.“

Sestru přešel humor. Obrátí pozornost k další várice šneků a pevně sevře své *cornicello*. Naprázdno polknu, když si vzpomenu, jak jsme tehdy zaslechly vytí pekelného psa. Nonna se určitě plete. Její varování jsou jen pověry. Dábel je uvězněný i s celou svou říší démonů. Navíc Nonna tvrdila, že se naše amulety nesmí *dotknout*. A to se nestalo. Jen jsem držela sestřin, zatímco jsem ten svůj měla na sobě. Princové z pekel jsou tam, kde mají být. Žádní démoni se po zemi neprohánějí. Všechno je v pořádku.

Přesto se na sebe s Vittorií mlčky zahledíme, když se babička otočí zády.